

Arrest

nr. 254 180 van 7 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 12 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 24 september 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 24 november 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Venezolaans staatsburger. U bent op 6 september 1992 geboren in de hoofdstad Caracas. U groeide op bij uw grootmoeder van moederszijde, gezien uw moeder erg jong was toen ze u kreeg. Uw ouders hebben nooit samengewoond.

Van kindsbeen af werd u gepest, uitgescholden en geslagen door uw ooms omdat u in hun ogen te meisjesachtig was. Ze hielden u meerdere keren ondersteboven uit het raam van de tweede verdieping van uw huis. Ook school- en dorpsgenoten scholden u regelmatig uit of sloegen u omwille van uw meisjesachtig gedrag.

Af en toe ging u op bezoek bij uw vader, die inwoonde bij zijn moeder, uw oma van vaderszijde. Toen u dertien was, werd u door een oom van vaderszijde verkracht in het huis van uw oma tijdens één van uw bezoeken daar. Daarna trachtte u deze oom zo veel mogelijk te vermijden.

Toen u zestien werd wist u zeker dat u homoseksueel was. U vermoedde dit al jaren, mede door de beschuldigingen van uw familie hierover, maar door een verliefdheid op een jongen wist u dit zeker. Door de jaren heen werd u tientallen keren uitgescholden of geslagen omwille van uw geaardheid. Vijftien of twintig keer werd u meermaals geslagen in één keer of zodanig hard geslagen dat u echt pijn had.

Omstreeks 2011 ging u alleen wonen in een huis van uw oma in Christobal Rojas, in de deelstaat Miranda. U wilde een diploma verpleegkunde halen, maar had daarvoor de financiële steun van uw familie nodig. Uw familie weigerde deze studie financieel te ondersteunen. Ze wilden enkel bijdragen aan een studie die in hun ogen mannelijker was. Bijgevolg studeerde u automechanica.

U nam regelmatig deel aan marsen van de oppositie tegen het regime van president Maduro. Tijdens deze marsen werd u bedreigd door de colectivos. In het laatste jaar voor uw vertrek was u te bang geworden om nog mee te demonstreren.

Op 30 december 2016 kwam u rond zes uur 's avonds thuis van uw werk toen twee mannen u in de rug aanvielen. Ze dwongen u uw huis binnen te gaan en kwamen mee binnen. Ze bonden u vast en doorzochten heel uw huis. Ze wisten alles over u: wie u was, waar u woonde en ook dat u homoseksueel was. Ze dwongen u onder bedreiging van een vuurwapen seksuele handelingen te stellen. Daarna doorzochten ze uw huis opnieuw. Ze namen uw GSM, uw sleutels en veertig dollar mee toen ze vertrokken. Uit vrees dat u bij dit incident een seksueel overdraagbare aandoening zou hebben opgelopen, liet u zich enkele dagen later testen. Het resultaat was negatief. U verklaart evenwel dat u veel verschillende medische onderzoeken hebt laten afnemen. Intussen blijkt dat u een probleem met uw lymfeklieren hebt.

Later hebt u uw belagers nog twee keer gezien bij een busstation in de buurt van uw huis. De tweede keer dat u hen zag, riepen ze u en wilden ze u aanspreken. U bent snel vertrokken om hen te ontwijken.

Deze gebeurtenissen deden u Venezuela verlaten. U vertrok op 12 maart 2017 uit Venezuela. U reisde met uw paspoort naar Ecuador. U verbleef meer dan twee jaar in Ecuador, tot u er aangehouden werd omwille van uw illegaal verblijf. Op 22 mei 2019 verliet u Ecuador en reisde u per vliegtuig naar Nederland, waar u op 23 mei 2019 aankwam. Diezelfde dag nog reisde u per trein naar België. Op 12 juni 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

U legt volgende documenten neer ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming: uw paspoort, afgegeven op 17 maart 2016, uw identiteitskaart, afgegeven op 26 januari 2017, uw geboortakte, afgegeven op 18 juni 2009, een Venezolaans medisch document waaruit blijkt dat u HIV-negatief bent, afgegeven op 2 januari 2017, een stapel Ecuadoraanse medische documenten waaruit blijkt dat u diverse medische onderzoeken hebt laten afnemen, een Venezolaans medisch attest, afgegeven op 21 januari 2020, en een Spaanstalig rapport over de algemene situatie van de LGBTI (lesbian, gay, bisexual, transgender/transsexual and intersex)-gemeenschap in Venezuela.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt.

U verklaart vervolging te vrezen (of te hebben ondergaan) omwille van uw seksuele geaardheid. Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Venezuela op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en homofoob geweld tegen homoseksuelen, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid en/ of omwille van hun genderidentiteit. homoseksuelen kunnen zich ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Wie zich bedreigd voelt door homofoob geweld kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en -akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de antidiscriminatiewetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u van kindsbeen af gepest, uitgescholden en geslagen werd door uw ooms (CGVS, p. 11, p. 18). Los van het gegeven of dit ingegeven werd door uw geaardheid, dan wel door uw meisjesachtig gedrag, dan wel door een andere reden, stelt het CGVS vast dat, hoewel u verklaart dat uw ooms u hard sloegen en zelfs eens uit het raam lieten bengelen (CGVS, p. 11, p. 18), deze gebeurtenissen weliswaar verwerpelijk zijn, maar onvoldoende zwaarwichtig om beschouwd te worden als vervolging of als ernstige schade. U verklaart immers zelf dat u nooit medische verzorging behoefde na deze incidenten (CGVS, p. 19).

Nog blijkt dat uw situatie na uw verhuis – zo'n vijf jaar voor uw vertrek- aanzienlijk verbeterde, gezien u toen alleen ging wonen (CGVS, p. 5). U kwam uw oom van moederszijde nog wel tegen in de buurt van uw huis, maar hij beperkte zich tot u uitlachen of u een stomp geven (CGVS, p. 13-14). Uw familie van vaderszijde bekritiseerde u, maar hield het op verbale kritiek (CGVS, p. 14). Iemand uitlachen, een stomp geven of verbaal bekritisieren zijn weliswaar af te keuren daden, maar niet voldoende zwaarwichtig om beschouwd te worden als vervolging of als ernstige schade. Mocht de opeenstapeling van pesterijen uit uw kindertijd al cumulatief beschouwd worden als vervolging of als ernstige schade, dan nog blijkt dit niet langer actueel gezien u de laatste vijf jaren beduidend minder vaak en nog minder ernstige problemen kende (CGVS, p. 13-14).

Uit uw opmerking dat uw familie u enkel financieel wilde ondersteunen als u een zogenaamd 'mannelijke' studie zou volgen, kan evenmin een nood aan internationale bescherming worden afgeleid. Dat uw familie weigerde u financiële hulp te geven voor de studie van uw keuze is immers niet voldoende zwaarwichtig om beschouwd te worden als vervolging of als ernstige schade.

Wat betreft het misbruik door uw oom toen u dertien jaar was (in 2005), stelt het CGVS vast dat dit niet alleen verwerpelijk maar eveneens zwaarwichtig is. Het betreft evenwel een eenmalige gebeurtenis (CGVS, p. 19). Gedurende meer dan tien jaar zag u uw oom onvermijdelijk nog af en toe bij bezoek aan uw vaders familie (CGVS, p. 14, p. 19), zonder dat er ooit problemen waren, buiten verbale kritiek op uw geaardheid (CGVS, p. 14). Er zijn bijgevolg geen redenen om aan te nemen dat u in de toekomst opnieuw slachtoffer zou worden van dergelijke gebeurtenis. De vrees die u koppelt aan deze ervaring blijkt bijgevolg niet langer actueel.

U verklaart nog dat u meermaals geslagen werd door mensen buiten uw familie omwille van uw homoseksualiteit (CGVS, p. 14). Het betreft echter in hoofdzaak incidenten uit uw schooltijd (CGVS, p. 15), wat dermate lang geleden is dat er geen actuele vrees voor vervolging of geen actueel risico op ernstige schade uit kan worden afgeleid. Bovendien blijkt dat u nooit medische zorg behoefde nadat u geslagen werd, en dat er meestal slechts één slag werd uitgedeeld (CGVS, p. 14-15). Hieruit blijkt dat de gebeurtenissen waarnaar u verwijst onvoldoende zwaarwichtig zijn om aanleiding te geven tot internationale bescherming.

Tenslotte verwijst u naar de gebeurtenissen van 30 december 2016, toen u belaagd zou zijn door twee mannen in uw huis. Er rijzen evenwel ernstige geloofwaardigheidsproblemen bij uw verklaringen hierover.

Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw twee belagers u vastbonden (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS vermeldt u daar niets over (CGVS, p. 11). Ook wanneer u expliciet gevraagd wordt of de twee mannen nog iets deden met u, naast binnen komen, het huis doorzoeken en u uitschelden, vermeldt u niet dat ze u zouden hebben vastgebonden (CGVS, p. 11-12). Redelijkervijze kan verwacht worden dat u dit zeker zou vermelden in antwoord op deze vraag. Geconfronteerd met uw vroegere verklaring van bij de DVZ, bevestigt u dat u aan de handen was vastgebonden en dat u later werd losgemaakt (CGVS, p. 16), zonder evenwel uit te klaren waarom u dat niet eerder vertelde. Zo wordt afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Nog stelt u met negentig of honderd procent zekerheid te weten dat uw oom die twee belagers op u zou hebben afgestuurd (CGVS, p. 12). Dit element had u dan weer niet verteld bij de DVZ, omdat alles erg samengevat en snel moest gaan (CGVS, p. 15), een antwoord dat niet volstaat om dit nalaten uit te klaren, te meer omdat uit het verslag blijkt dat er nog tijd was voor een bijkomende vraag en dat u wel vertelde over uw vermoeden dat uw belagers uit een andere wijk kwamen (vragenlijst CGVS, vraag 5). Dat u wel daarover zou vertellen maar niet over de opdrachtgever van die mannen die volgens u in dezelfde wijk zou wonen (CGVS, p. 15), houdt geen steek. Ook hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnd.

Bovendien zegt u wel quasi zeker te weten dat uw oom deze personen op u afstuurde, maar maakt u dit niet concreet aannemelijk. Gevraagd waarop u uw vermoeden baseert, zegt u dat uw oom u al eerder bedreigd had en geld van u genomen had. Uw belagers wisten bovendien wie u was en dat u homoseksueel was (CGVS, p. 15). Geen van deze elementen is echter een concrete indicatie van de inmenging van uw oom.

U stelt nog dat uw belagers u uitscholden met homofobe woorden (CGVS, p. 12). Dat ze dan daarna seksuele betrekkingen met u wilden (CGVS, p. 12), lijkt weinig aannemelijk. Daarnaar gevraagd, zegt u dat het vooral uw oom was die iets tegen homo's heeft. De twee overvallers zou het voornamelijk om geld te doen zijn geweest (CGVS, p. 16). Gezien u de inmenging van uw oom niet aannemelijk maakt, kan dit antwoord de aangehaalde onwaarschijnlijkheid niet zomaar uitklaren. Bovendien stelt u dat de twee belagers van plan zouden zijn vaker geld van u te eisen (CGVS, p. 16). Ook dat klaart evenwel niet uit waarom zij seksuele betrekkingen met u zouden willen hebben, gezien zij u ook met hun wapen konden dwingen het geld te geven. Daarop gewezen, zegt u dat ze beledigd waren omdat u hen aanvankelijk negeerde en niet tot hen sprak (CGVS, p. 16), wat nog niet volledig uitklaart waarom zij u tot seks zouden hebben gedwongen. Nog vergrootte het dwingen tot seks de kans dat u zou verhuizen of vluchten. Daarmee verminderden ze de kans u nog vaker van uw geld te kunnen beroven, wat weinig

aannemelijk is in het licht van uw verklaring dat ze dit van plan waren. Daarop antwoordt u dat de meesten in Venezuela daar niet zo over nadenken. Daarnaast speculeert u en zegt u dat ze misschien dachten dat u nergens naartoe zou gaan (CGVS, p. 16). Met dit antwoord klaart u de aangehaalde onaannemelijkheid niet uit. Al deze elementen brengen de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog meer schade toe.

Nog vertelt u dat uw belagers bij binnenkomst uw huis doorzochten. Ook nadat ze u tot seksuele handelingen zouden hebben gedwongen, zouden ze alles doorzocht hebben (CGVS, p. 12). Gevraagd waarom ze uw huis twee keer doorzochten, ontkent u simpelweg dat u gezegd had dat ze twee keer geld zochten (CGVS, p. 17), zonder de tegenstrijdigheid met uw vroegere verklaring daarbij uit te klaren. Eens te meer wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de helling gezet.

U verklaart voorts dat de twee mannen aan het einde van hun bezoek zeiden dat ze u nog wel zouden zien (CGVS, p. 16). U interpreteerde dat als teken dat ze vaker geld zouden eisen (CGVS, p. 16). In dat opzicht is het niet aannemelijk dat u na deze gebeurtenis in hetzelfde huis bleef wonen (CGVS, p. 5) en in uw zaken bleef werken (CGVS, p. 7). Met deze bedenking geconfronteerd, stelt u dat u geen andere keuze had, dat u moest werken en leven (CGVS, p. 16), wat niet volstaat om de aangehaalde onaannemelijkheid uit te klaren. Bovendien bleef u na deze gebeurtenis nog meer dan twee maanden in Venezuela wonen (CGVS, p. 12). Gevraagd waarom, stelt u dat u nog wat spullen moest verkopen en dingen in orde moest maken. Uiteindelijk blijkt uit uw verklaringen dat u enkel uw wagen verkocht en dat u verder met uw overbuur praatte om niet alleen te zijn (CGVS, p. 17), wat niet als afdoende verklaring voor uw vrij late vertrek kan worden beschouwd. Ook deze elementen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over de gebeurtenissen van 30 december 2016. Bijgevolg kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering dat u uw belagers hierna nog twee keer hebt gezien en dat zij u trachtten aan te spreken. Deze elementen vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming. U tracht uw verklaringen over het incident van 30 december 2016 wel te ondersteunen met een attest waarin deze gebeurtenis vermeld wordt.

Om te beginnen blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat documentenfraude in Venezuela wijdverbreid is, en dat de bewijswaarde van Venezolaanse documenten dus sterk afhankelijk is van de geloofwaardigheid van de verklaringen, die in uw geval bijzonder laag is. Bovendien dateert het document dat u voorlegt van 21 januari 2020, toen u al in België was. U geeft toe dat u vanuit België de psychiater gecontacteerd hebt om haar om een attest te vragen (CGVS, p. 10). Deze elementen wijzen erop dat het attest enkel is opgesteld met het oog op uw verzoek om internationale bescherming, waardoor de bewijswaarde nog verder vermindert. Nog blijkt dat het attest opgesteld is door een dokter van een 'Instituut voor Astma, Allergie en Immunologie', terwijl u verklaart dat het uw psychiater was die het opstelde (CGVS, p. 10). Het lijkt evenwel weinig aannemelijk dat een psychiater in dergelijk instituut zou tewerkgesteld zijn. Voorts is de inhoud van het attest niet coherent. Zo wordt er aanvankelijk gesteld dat u geen voorgeschiedenis van mentale aandoeningen hebt, terwijl er later geschreven wordt dat u in 2013 in een psychiatrisch ziekenhuis zou zijn geweest wegens het vertonen van een gemengde angst-depressie stoornis. Onderaan wordt opnieuw 'geen' genoteerd bij 'persoonlijke voorgeschiedenis'. Deze incoherenties tasten de bewijskracht van uw document nog verder aan.

Los van uw verklaringen over uw problemen omwille van uw geaardheid, verklaart u dat u meerdere keren betoogd hebt tegen de regering van president Maduro (CGVS, p. 7). Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> , Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020 beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/>

Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf , p. 37-40 en p. 59-60) en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020 08 EASO COI Report Venezuela.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020%2008%20EASO%20COI%20Report%20Venezuela.pdf) blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

U verklaart dat u, omwille van uw deelname aan de betogingen, bedreigd werd door de colectivos. Uit uw verklaringen blijkt evenwel nog dat deze mensen u niet kenden, en dat ze u niets konden doen (CGVS, p. 7). Bovendien stopte u ongeveer een jaar voor uw vertrek met betogen, en kende u in dat laatste jaar geen problemen meer omwille van uw vroegere politiek activisme (CGVS, p. 8). U verwijst nog naar incidenten die zouden plaatsgevonden in de buurt van het telecomcentrum waar u een tijdje hebt gewerkt. Niet alleen blijken deze incidenten niet in uw laatste jaar in Venezuela te zijn gebeurd, bovendien blijkt dat u zelf op geen enkele manier betrokken was bij deze gebeurtenissen (CGVS, p. 8).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw deelname aan een aantal demonstraties niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.

Bovendien kon u in het laatste jaar voor uw vertrek – en na uw deelname aan de betogingen dus-probleemloos een paspoort aanvragen en afhalen (CGVS, p. 9), waarmee u later uw land verliet (verklaring Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), punt 31). Ook hieruit blijkt geenszins dat u in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, integendeel. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw deelname aan betogingen.

In de mate dat u verwijst naar uw medische problemen, wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precarie omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de

verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u uit een relatief welgestelde familie komt. U woonde zelf in een woning die van uw oma was, gelegen in een middenklasse-buurt met bewaking (CGVS, p. 5). Daarnaast had zowat elk lid van uw familie een eigen woning (CGVS, p. 6). U betaalde een symbolisch bedrag huur aan uw grootmoeder, en hebt nooit problemen gehad om dit te kunnen betalen (CGVS, p. 5). U had evenmin problemen om uw andere rekeningen te betalen. Als er zich al een probleem voordeed, kon u het op korte termijn oplossen, zodat u schuldenvrij bleef (CGVS, p. 7). Nog blijkt dat u zelfstandige was met twee goed draaiende zaken (CGVS, p. 6-7).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> , COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld

gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort, identiteitskaart en geboorteakte ondersteunen uw verklaringen over uw identiteit en nationaliteit, dewelke niet ter discussie staan. Het Venezolaans medisch attest wijst uit dat u Hiv-negatief bent en dat u zich op 2 januari 2017 hebt laten testen. Ook dat wordt niet betwist. Er kan evenwel geen informatie uit dit attest worden afgeleid over de reden waarom u zich op dat moment liet testen. U verklaart dat dit gebeurde na het incident van 30 december 2016 (CGVS, p. 12). Het medisch document rept hier niet over en biedt geen steun voor uw beweringen hierover. Het kan de geloofwaardigheid van uw verklaringen dus niet herstellen. De Ecuadoraanse medische stukken wijzen uit dat u verschillende medische onderzoeken hebt ondergaan. Dat wordt evenmin betwist. Het rapport over de situatie van LGBTI in Venezuela is allicht in lijn met de informatie waarover het CGVS. Het heeft echter geen betrekking op uw persoonlijke situatie (CGVS, p. 4, p. 10), en doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u uw vrees voor vervolging of risico op ernstige schade concreet aannemelijk moet maken. U bleef wat dat betreft hiertoe in gebreke.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 57/6/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij klaagt aan dat de verwerende partij de gebeurtenissen die hij heeft meegemaakt niet zwaarwichtig genoeg acht. Verzoeker citeert uitvoerig uit de notities van het persoonlijk onderhoud en stelt dat de mentale en fysieke agressie die hij sinds zijn kindertijd heeft meegemaakt schrijnend, traumatisch en

mensonterend is. Hij wijst erop dat hij bij een psychiater is te rade gegaan. Verder haalt hij relevante landeninformatie aan met betrekking tot de LGBT-gemeenschap in Venezuela.

Hij stelt eveneens te betwisten dat er geen systematische vervolging is omwille van politieke redenen in Venezuela noch dat de humanitaire situatie er niet dermate desastreus is dat zij noopt tot bescherming. Hij verwijst naar de *"Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans – Update I"* van UNHCR van mei 2019 waaruit moet blijken dat het deelnemen aan betogingen wel degelijk volstaat voor de Venezolaanse autoriteiten om iemand als opposant te zien en hem te vervolgen.

Vervolgens verwijst verzoeker naar de algemene situatie in Venezuela, met name de algemene humanitaire situatie, de socio-economische omstandigheden en de veiligheidssituatie. Hij haalt in dit verband landeninformatie aan en betoogt dat UNHCR bevestigt dat de situatie is verslechterd en dat mensen afkomstig uit Venezuela niet mogen worden teruggestuurd naar hun land van herkomst.

Verzoeker voegt geen stukken toe ter ondersteuning van het verzoekschrift.

3. Voorafgaand

3.1. De Raad dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze is gemotiveerd en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert an sich niet dat de bestreden beslissing is behept met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.1.1. Verzoeker verklaart bij terugkeer naar Venezuela vervolging te vrezen omwille van zijn seksuele geaardheid.

Verzoekers homoseksuele geaardheid wordt niet in twijfel getrokken.

Evenwel, de Raad benadrukt, in navolging van de commissaris-generaal, dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Venezuela niet voldoende is om te worden erkend als vluchteling.

Uit beschikbare objectieve landeninformatie, voorgelegd door beide partijen, blijkt vooreerst dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in Venezuela en er wordt geen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit. homoseksuelen kunnen zich voorts ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar.

Dit neemt niet weg dat er in de Venezolaanse samenleving sprake is van homofobie, discriminatie en geweld tegen homoseksuelen, alsook dat ook de Venezolaanse overheden zich hier schuldig aan kunnen maken. Landeninformatie bevestigt dat homofobie, transfobie en machismo in de Venezolaanse samenleving nog steeds aanwezig zijn en dat ook de Venezolaanse autoriteiten zich hieraan schuldig maken. Evenwel kan hieruit niet worden afgeleid dat het homofob geweld en de discriminatie in Venezuela systematisch zijn, noch dat elke homoseksueel in Venezuela omwille van zijn of haar seksuele geaardheid vervolging riskeert. Wel blijkt dat met name transgenders te maken krijgen met discriminatie en geweldsincidenten.

In de bestreden beslissing wordt over de mogelijkheid tot bescherming nog toegelicht: *“Wie zich bedreigd voelt door homofob geweld kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikelen opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechten-resoluties, -verdragen en -akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de antidiscriminatiewetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt.”*

Hieruit volgt dat, hoewel overheidsbescherming tegen geweld en discriminatie kan worden gevraagd, de effectiviteit van deze bescherming niet altijd is gegarandeerd maar afhankelijk is van de individuele omstandigheden van het geval.

Uit het voorgaande kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft. Verzoeker moet daarbij op basis van zijn individuele omstandigheden een gegronde vrees aannemelijk maken.

Daarbij moet rekening worden gehouden met de omstandigheid dat hij ook te maken kan krijgen met discriminatie en geweldsincidenten bij terugkeer en de genuanceerde analyse dat, enerzijds, de in Venezuela bestaande wetgeving om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en homofob geweld tegen te gaan in de praktijk niet steeds soelaas brengt omwille van een gebrekkige toepassing ervan, doch anderzijds dat eventuele oplossingen en bescherming sterk afhangen van de context en de individuele omstandigheden waarin discriminatie dan wel geweld zich voordoet.

Door bepaalde bevindingen van de informatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd te benadrukken, doet verzoeker geen afbreuk aan voorgaande bevindingen. Ook het gegeven dat deze bevindingen worden bevestigd door de verschillende artikelen waaruit verzoeker in voorliggend verzoekschrift citeert, doet niets af aan de pertinente overweging dat hieruit niet blijkt dat het enkele feit homoseksueel te zijn in Venezuela op zich niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van de betrokkene. Verzoeker dient dan ook in concreto aan te tonen dat hij persoonlijk het risico loopt om in Venezuela te worden bedreigd of vervolgd omwille van zijn homoseksuele geaardheid.

4.1.2. De commissaris-generaal besluit op basis van de verklaringen van verzoeker dat hij geen gegronde vrees voor persoonlijke vervolging omwille van zijn homoseksuele geaardheid aannemelijk maakt.

Hoewel niet wordt betwist dat verzoeker van kindsbeen af werd gepest, uitgescholden en geslagen door zijn ooms, oordeelt de commissaris-generaal dat deze gebeurtenissen, hoe verwerpelijk ook, onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen worden beschouwd als daden van vervolging of als ernstige schade. Zo stelt hij vast dat (i) verzoekers situatie na zijn verhuis aanzienlijk verbeterde aangezien hij

toen alleen ging wonen, en (ii) de voorvallen met zijn oom na zijn verhuis zich beperkten tot het uitlachen van verzoeker of het geven van een stomp. Hoe dan ook stelt de commissaris-generaal dat deze niet langer actueel zijn, gezien verzoeker de laatste vijf jaar beduidend minder vaak en nog minder ernstige problemen heeft gekend.

Wat betreft verzoekers verklaring dat zijn familie weigerde hem financiële hulp te geven voor de studie van zijn keuze, stelt de commissaris-generaal dat dit onvoldoende zwaarwichtig om te worden beschouwd als vervolging of als ernstige schade.

Evenmin wordt betwist dat verzoeker op dertienjarige leeftijd werd misbruikt door zijn oom. De commissaris-generaal stelt dat dit niet alleen verwerpelijk maar eveneens zwaarwichtig is. Hij vervolgt dat dit evenwel een eenmalige gebeurtenis betreft en niet langer actueel is.

Omtrent het feit dat verzoeker meermaals werd geslagen door mensen buiten zijn familie omwille van zijn homoseksualiteit, stelt de commissaris-generaal vast dat dit niet alleen onvoldoende zwaarwichtig is om aanleiding te geven tot internationale bescherming maar dat hieruit evenmin een actuele vrees kan worden afgeleid nu het in hoofdzaak gaat om incidenten uit zijn schooltijd, wat dermate lang geleden is.

Verder merkt de commissaris-generaal op dat de gebeurtenissen van 30 december 2016, toen verzoeker in zijn huis zou zijn belaagd door twee mannen, niet geloofwaardig zijn. Hij stelt vast dat (i) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over wat zijn belagers deden met hem, (ii) hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) niet heeft vermeld dat zijn oom die twee belagers op hem zou hebben afgestuurd, (iii) hij dit bovendien niet concreet aannemelijk weet te maken, (iv) het weinig aannemelijk is dat de belagers hem uitscholden met homofobe woorden en ze daarna seksuele betrekkingen wilden met hem, (v) hij tegenstrijdige verklaringen omtrent het aantal keer zijn belagers bij binnenkomst zijn huis doorzochten, (vi) het niet aannemelijk is dat verzoeker na deze gebeurtenissen in hetzelfde huis bleef wonen, in zijn zaken bleef werken en nog meer dan twee maanden in Venezuela bleef wonen, en (vii) aan het attest van 21 januari 2020 ter staving van zijn verklaringen over het incident van 30 december 2016 zeer weinig bewijswaarde kan worden gehecht gelet op wezenlijke incoherenties.

Nu de gebeurtenissen van 30 december 2016 niet geloofwaardig zijn, kan volgens de commissaris-generaal evenmin geloof worden gehecht aan zijn verklaringen dat zijn belagers daarna nog twee hebben getracht hem aan te spreken.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

4.1.3. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die betrekking op de kern van zijn vluchtrelaas, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat hij geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

Zo gaat verzoeker uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing waar hij in voorliggend verzoekschrift opwerpt dat de commissaris-generaal de verkrachting door zijn oom niet zwaarwichtig genoeg acht. Een correcte lezing leert daarentegen dat het CGVS dit misbruik toen verzoeker dertien jaar oud was niet alleen verwerpelijk maar eveneens zwaarwichtig acht. Evenwel wordt vastgesteld dat dit een eenmalige gebeurtenis betreft en dat de vrees die verzoeker koppelt aan deze ervaring, niet langer actueel is. Er zijn immers geen redenen om aan te nemen dat hij in de toekomst opnieuw het slachtoffer zou worden van dergelijke gebeurtenis nu blijkt dat hij zijn oom gedurende meer dan tien jaar af en toe nog zag bij bezoek aan zijn vaders familie, zonder dat er ooit problemen waren buiten verbale kritiek op zijn geaardheid (notities persoonlijk onderhoud, p. 14, 19). Ook wat betreft het fysieke en mentale geweld dat hij van kindsbeen af te verduren kreeg, komt de commissaris-generaal tot de terechte conclusie dat dit niet langer actueel is gezien verzoeker, sinds hij zo'n vijf jaar voor zijn vertrek uit Venezuela alleen ging wonen, geen ernstige problemen meer heeft gekend. Verzoeker gaat hier in het verzoekschrift volledig aan voorbij.

Verzoeker benadrukt dat de feiten die hij in zijn kindertijd heeft meegemaakt schrijnend, traumatisch en mensonterend zijn en hij bij een psychiater te rade is gegaan. De Raad toont begrip voor de traumatische ervaringen die verzoeker in het verleden heeft meegemaakt en de psychologische problemen die

ermee kunnen gepaard gaan. Het seksueel misbruik en de jarenlange pesterijen waarvan verzoeker het slachtoffer is geweest, moeten worden gezien als een ernstige aanslag op zijn integriteit met psychische gevolgen die hij levenslang kan meedragen. De Raad wijst er echter op dat de internationale bescherming die het Vluchtelingenverdrag biedt als doel heeft de aanvrager van internationale bescherming te behoeden of te beschermen tegen een mogelijke vervolging of ernstige schade en niet kan worden aangewend voor het herstel van een reeds ondergane vervolging of schade. In die zin treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het oordeel dat al mocht de opeenstapeling van de gebeurtenissen uit zijn kindertijd cumulatief worden beschouwd als vervolging of ernstige schade, dit heden niet langer actueel blijkt.

De Vreemdelingenwet voorziet in artikel 48/7 de omkering van de bewijslast voor personen die effectief slachtoffer zijn geweest van vervolging. Dit artikel luidt: *“Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”*

Zoals hoger is gebleken, zijn er goede redenen om aan te nemen dat die vervolging of schade waarvan verzoeker slachtoffer is geweest zich niet opnieuw zal voordoen.

Voor het overige blijft verzoeker in wezen slechts steken in het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. De motieven die betrekking hebben op het incident van 30 december 2016 waarbij hij door twee mannen zou zijn belaagd in zijn huis en dat ongeloofwaardig werd bevonden, laat verzoeker verder geheel ongemoeid. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals samengevat in punt 4.1.2., te ontkrachten waardoor deze door de Raad in hun geheel worden overgenomen.

4.1.4. Wat betreft de eventuele discriminatie ten aanzien van homoseksuelen in Venezuela, wijst de Raad erop dat het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard moeten zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven ondraaglijk wordt. Dit is niet het geval. Immers, waar verzoeker middels het artikel *“Living in Venezuela now is hard, being LGBT makes it harder”* verwijst naar de precaire socio-economische situatie in Venezuela en de gevolgen ervan voor homoseksuelen, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat alleenstaande homoseksuelen in Venezuela systematisch op intentionele wijze toegang tot water, voedsel en medische verzorging wordt ontzegd. Voor zover uit de landeninformatie blijkt dat de situatie van homoseksuelen in de complexe humanitaire crisis in Venezuela erg moeilijk is omdat zij disproportioneel kunnen worden getroffen door de voedsel- en medicijnenschaarste, kan hieruit niet worden afgeleid dat alle homoseksuelen hierdoor in gelijke mate worden getroffen, zodat de impact van de economische crisis ook afhangt van de individuele omstandigheden van verzoeker. Evenmin blijkt uit de objectieve landeninformatie dat homoseksuelen op intentionele en systematische wijze de toegang tot de arbeidsmarkt wordt ontzegd of dat zij systematisch worden gediscrimineerd op de arbeidsmarkt.

Zoals hierboven reeds uiteengezet, blijkt er geen sprake van een systematische weigering van toegang tot de arbeidsmarkt of systematische discriminatie. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat hij onmogelijk aan bod zal kunnen komen op de arbeidsmarkt en er zijn verder geen redenen waarom hij als Venezolaan niet zou kunnen werken in Venezuela. Het antwoord op de vraag zal dan eerder afhangen van de economische omstandigheden in het land van herkomst en de inspanningen van de betrokkene. In deze merkt de Raad op dat verzoeker zijn middelbaar onderwijs heeft afgemaakt en dan nog een diploma automechanica heeft behaald. Hij heeft gewerkt als stagiair in een garage en had twee goed draaiende zaken als zelfstandige. Verzoeker woonde zelf in een woning die van zijn oma was, gelegen in een middenklassebuurt met bewaking. Daarnaast had zowat elk lid van zijn familie een eigen woning. Hij betaalde een symbolisch bedrag huur aan zijn grootmoeder, en heeft nooit problemen gehad om dit te kunnen betalen. Hij had evenmin problemen om zijn andere rekeningen te betalen. Als er zich al een probleem voordeed, kon hij het op korte termijn oplossen, zodat hij schuldenvrij bleef (notities persoonlijk onderhoud, p. 5-7, CGVS vragenlijst). Hieruit kan worden geconcludeerd dat verzoeker uit een relatief welgestelde familie komt.

4.1.5. Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie over de situatie van homoseksuelen in Venezuela, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn homoseksuele geaardheid in geval van terugkeer naar Venezuela niet aannemelijk maakt. Verzoekers argumentatie dat hij in Venezuela geen bescherming kan krijgen, is dan ook niet dienstig.

4.2.1. Naast zijn verklaringen over zijn problemen omwille van zijn seksuele geaardheid, verklaart verzoeker dat hij meerdere keren heeft betoogd tegen de regering Maduro en omwille hiervan bedreigd werd door de colectivos.

4.2.2. Op basis van alle objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, blijkt dat de zittende Venezolaanse regering en de oppositie zijn verwikkeld in een heftig gevecht om de macht en dat er sprake is van een institutionele dualiteit, waarbij Venezuela twee presidenten (Maduro en Guaidó) en twee parlementen heeft (EASO "*Venezuela Country Focus*", augustus 2020, p. 21 e.v.; COI Focus "*Venezuela. Situatieschets*", 15 mei 2020, p. 6-11). Daarnaast heeft de regering van president Maduro sinds 2014 tevens te maken met grootschalige protesten vanwege de economische, politieke, sociale en veiligheidssituatie in het hele land.

De verwerende partij bevestigt in de bestreden beslissing dat na de staatsgreep van 30 april 2019 de repressie van tegenstanders van het Maduro-regime weer toenam. Uit het EASO-rapport blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering, waarbij tevens geweld wordt gebruikt door de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten, het leger alsook de colectivos (EASO, p. 50 e.v.).

Dit zogenaamde politieel geweld viseert veelal burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder zij die kritisch zijn tegen de overheid (zie EASO, p. 50 e.v. 'targeted profiles' en p. 95-106 'colectivos'; COI Focus 15 mei 2020, p. 12-14). Uit de beschikbare landeninformatie kunnen een aantal profielen worden gedistilleerd die in het kader van deze repressie kunnen worden geïdendeerd of vervolgd: leden van de politieke oppositie, mensenrechtenverdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslid die kritisch zijn tegen de regering, dissidente (universiteits)onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten. Verder blijkt uit de landeninformatie dat de Venezolaanse regering, al dan niet met hulp van de colectivos, de massademonstraties en betogingen die sinds 2014 plaatsvinden, hardhandig de kop tracht in te drukken. Daarbij wordt disproportioneel geweld tegen de demonstranten en zelfs toevallige omstaanders gebruikt, waarbij soms doden vallen. Er vinden ook willekeurige arrestaties plaats als signaal en afschrikking, soms gepaard met ernstige mishandeling in de gevangenis, waarbij niet alleen zij die de leiding hebben genomen bij betogingen slachtoffer kunnen worden. Dit politieel geweld vindt plaats zowel tijdens de demonstraties als kort daarna. Tevens worden armere wijken en/of jonge mannen geïdendeerd wegens hun zichtbare deelname aan de betogingen en/of hun kritiek (EASO, p. 32-33, 56-58; zie Nederland, Ministerie van Buitenlandse Zaken, Algemeen Ambtsbericht Venezuela, juni 2020 waarnaar wordt verwezen in het EASO rapport, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten' alsook p. 59-60).

De meest recente landeninformatie geeft aan dat zowel personen met een hoog als laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Ambtsbericht, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten' alsook p. 59-60; EASO, p. 52, 102).

In de landeninformatie kan evenwel niet worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van hun lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, hun rol in de oppositie, vanwege hun kritiek dan wel omwille van hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse regime. Veeleer blijkt dat het risico op vervolging kan verschillen naargelang het profiel en de individuele omstandigheden.

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker valt onder een bepaald profiel of in mindere of meerdere mate politiek actief was, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan de verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet

individueel en dus in concreto aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

4.2.3. Verzoeker blijft evenwel in gebreke om ten gevolge hiervan een actueel, individueel en persoonlijk risico aannemelijk te maken.

De commissaris-generaal stelt terdege: *“U verklaart dat u, omwille van uw deelname aan de betogingen, bedreigd werd door de colectivos. Uit uw verklaringen blijkt evenwel nog dat deze mensen u niet kenden, en dat ze u niets konden doen (CGVS, p. 7). Bovendien stopte u ongeveer een jaar voor uw vertrek met betogen, en kende u in dat laatste jaar geen problemen meer omwille van uw vroegere politiek activisme (CGVS, p. 8). U verwijst nog naar incidenten die zouden plaatsgevonden in de buurt van het telecomcentrum waar u een tijdje hebt gewerkt. Niet alleen blijken deze incidenten niet in uw laatste jaar in Venezuela te zijn gebeurd, bovendien blijkt dat u zelf op geen enkele manier betrokken was bij deze gebeurtenissen (CGVS, p. 8).”*

De Raad besluit dat de bedreigingen vanwege colectivos aan het adres verzoeker geïsoleerde incidenten betreffen die zich enkel voordeden tijdens zijn deelname aan demonstraties. Er zijn geen nadere aanwijzingen dat verzoeker hierdoor in het vizier is gekomen van de Venezolaanse ordediensten of andere actoren en dat hij het risico loopt omwille hiervan te worden vervolgd of geïsoleerd.

Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die hier een ander licht op werpen. Zo merkt hij onterecht op dat het deelnemen aan betogingen wel degelijk volstaat voor de Venezolaanse autoriteiten om iemand als opposant te zien en hem te vervolgen. Zoals hoger reeds is gebleken, kan in de landen-informatie echter niet worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse regime. Dit blijkt evenmin uit de door verzoeker bijgebrachte *“Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans – Update I”* van UNHCR van mei 2019. De Raad merkt op dat in dit document enkel wordt opgeroepen om Venezolanen niet gedwongen terug te sturen zonder dat dit in overeenstemming is met het internationale asielrecht en de mensenrechten. Evenmin wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan automatisch een vorm van internationale bescherming te bieden. UNHCR onderkent weliswaar een aantal profielen die mogelijk in aanmerking komen voor internationale bescherming onder het Vluchtelingenverdrag, evenwel *“depending on the circumstances of the individual case”*. Verder wijst UNHCR erop dat Venezolanen in aanmerking *“kunnen”* komen voor subsidiaire bescherming. Een individuele beoordeling van elke nood aan internationale bescherming blijft bijgevolg noodzakelijk.

Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat verzoeker niet aannemelijk kan maken dat hij voor zijn komst naar België omwille van zijn deelname aan betogingen door de Venezolaanse autoriteiten of de colectivos zou zijn vervolgd of geïsoleerd. Er kan redelijkerwijze van worden uitgegaan dat verzoekers uiterst beperkte politieke activiteiten, met name zijn deelname aan enkele protestmanifestaties, niet zichtbaar en/of bekend waren voor het Venezolaanse regime of andere actoren.

Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt verder dat hij een profiel heeft waardoor hij bij terugkeer problemen zal ondervinden, noch zijn er negatieve indicaties dat hij omwille van zijn deelname aan enkele betogingen problemen zal ondervinden bij terugkeer naar Venezuela.

Gelet op zijn individuele omstandigheden kan verzoeker niet worden aangemerkt als iemand die voor zijn komst naar België op enige wijze in de negatieve aandacht van het Venezolaanse regime of andere actoren stond. Verzoeker kon immers in het laatste jaar voor zijn vertrek en na zijn deelname aan de betogingen probleemloos een paspoort aanvragen en afhalen waarmee hij tevens zonder problemen Venezuela op legale wijze verlaten hetgeen eveneens een bijkomende aanwijzing is dat hij niet in het vizier van de Venezolaanse overheden of andere actoren staat.

In casu, verzoekers individuele omstandigheden samengenomen met de huidige algemene omstandigheden in Venezuela, blijken geen concrete aanwijzingen dat hij bij terugkeer problemen zal ondervinden met de Venezolaanse overheden of andere actoren omwille van zijn deelname aan betogingen tegen het Maduro-regime.

Bijgevolg wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker omwille van zijn profiel een gegronde vrees voor vervolging heeft.

4.3. Wat zijn medische problemen betreft, wijst de Raad er samen met de commissaris-generaal op dat verzoeker hiervoor een apart verzoek kan indienen bij de Dienst Vreemdelingenzaken op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Medische problemen vallen in beginsel immers niet onder het toepassingsgebied van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.4. Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker doorheen zijn verklaringen een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging omwille van zijn geaardheid en zijn deelname aan de betogingen niet concreet aannemelijk maakt.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Venezuela persoonlijk en actueel het risico loopt om te worden vervolgd, gevisieerd of bedreigd omwille van zijn homoseksuele geaardheid of zijn deelname aan de betogingen tegen de regering van president Maduro.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd.

5.2. In de mate dat verzoeker zich baseert op de algemene socio-economische en mensenrechten-situatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat “vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet

dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijzen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder herneemt de Raad overweging 35 van richtlijn 2011/95/EU die preciseert dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die kan worden aangemerkt als ernstige schade. De Raad wijst er in dit kader op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. De Raad verwijst naar wat reeds werd uiteengezet in punt 4.1.4. en stelt vast dat verzoeker niet aantoonde dat hij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. In de bestreden beslissing wordt overigens nog terecht gewezen op het volgende: *“Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u uit een relatief welgestelde familie komt. U woonde zelf in een woning die van uw oma was, gelegen in een middenklasse-buurt met bewaking (CGVS, p. 5). Daarnaast had zowat elk lid van uw familie een eigen woning (CGVS, p. 6). U betaalde een symbolisch bedrag huur aan uw grootmoeder, en hebt nooit problemen gehad om dit te kunnen betalen (CGVS, p. 5). U had evenmin problemen om uw andere rekeningen te betalen. Als er zich al een probleem voordeed, kon u het op korte termijn oplossen, zodat u schuldenvrij bleef (CGVS, p. 7). Nog blijkt dat u zelfstandige was met twee goed draaiende zaakjes (CGVS, p. 6-7).”*

Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

5.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad dat het geweld, dat in Venezuela wijdverspreid aanwezig is, voornamelijk politiek en crimineel

geweld betreft dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden geviseerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenrechtelijk crimineel geweld of politieel geweld is dan ook geïndividualiseerd en niet willekeurig. Dit politieel en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het hoofdstedelijke district, waarvan verzoeker afkomstig is, een hogere prevalentie kent van voornamelijk crimineel geweld (zie bijvoorbeeld COI Focus “Venezuela. Situatieschets”, 15 mei 2020, p. 22-23). Een enkele verwijzing naar de veiligheidssituatie in het hoofdstedelijk district is evenwel louter algemeen van aard en het is nog steeds aan verzoeker om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit Caracas, het hoofdstedelijk district, is evenwel niet uit een van deze gebieden afkomstig. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat thans in verzoekers verklaarde regio van herkomst een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dit ook niet aan.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in Caracas, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

5.5. Aldus toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. De overige door verzoeker voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal deze documenten correct beoordeelt als volgt:

“De overige documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort, identiteitskaart en geboorteakte ondersteunen uw verklaringen over uw identiteit en nationaliteit, dewelke niet ter discussie staan. Het Venezolaans medisch attest wijst uit dat u HIV-negatief bent en dat u zich op 2 januari 2017 hebt laten testen. Ook dat wordt niet betwist. Er kan evenwel geen informatie uit dit attest worden afgeleid over de reden waarom u zich op dat moment liet testen. U verklaart dat dit gebeurde na het incident van 30 december 2016 (CGVS, p. 12). Het medisch document rept hier niet over en biedt geen steun voor uw beweringen hierover. Het kan de geloofwaardigheid van uw verklaringen dus niet herstellen. De Ecuadoraanse medische stukken wijzen uit dat u verschillende medische onderzoeken hebt ondergaan. Dat wordt evenmin betwist. Het rapport over de situatie van LGBTI in Venezuela is allicht in lijn met de informatie waarover het CGVS. Het heeft echter geen betrekking op uw persoonlijke situatie (CGVS, p. 4, p. 10), en doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u uw vrees voor vervolging of risico op ernstige schade concreet aannemelijk moet maken. U bleef wat dat betreft hiertoe in gebreke.”

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en was hij in de mogelijkheid zich te laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden.

8. De aangevoerde schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet is niet dienstig aangezien er geen sprake is van een volgend verzoek.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES